

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 5

ΟΙ «ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ» ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

«Οι λοιμώδεις, δηλαδή μεταδοτικές, ασθένειες διαφέρουν από άλλου είδους παθήσεις με έναν πολύ ουσιαστικό τρόπο: είναι πολύ πιο ευανάγνωστα κοινωνικές. Προϋποθέτουν επαφή, συνδιαλλαγή, συνεύρεση, μια κοινότητα. Αυτό που μας έδειξε όμως η πανδημία του SARS-CoV-2, είναι πως έχουμε εισέλθει σε ένα ιστορικό πλαίσιο όπου οι κοινωνικές σχέσεις γίνονται αντιληπτές ως ένα ενοχλητικό κενό ανάμεσα σε ατομικότητες, οι οποίες παρουσιάζονται ως συμπαγείς, κλειστές και απαραβίαστες. Ατομικότητες αυτοδιάθετες, μη-διαπραγματεύσιμες, μη-μεταδοτικές», διαβάζουμε στο κείμενο των Αντίθεση και Π.Ρ., *Η πραγματικότητα της άρνησης και η άρνηση της πραγματικότητας*,³²² όπου θαυμάζουμε έναν βιολογικό αναγωγισμό της έννοιας της κοινωνικότητας, ο οποίος αντιμετωπίζει απλοϊκά τις κοινωνικές σχέσεις ως επαφές βιολογικών οργανισμών που μπορούν να... μολύνουν και να μολυνθούν. Αυτή η βιολογικοποιημένη εκδοχή της κοινωνικότητας και κατ' επέκταση της αλληλεγγύης –που μετατρέπεται σε μια αυστηρά υγειονομική προσέγγιση του κοινωνικού ζητήματος– αποτελεί τον πυρήνα της επιχειρηματολογίας στην οποία βασίζεται αυτό το πάντα επίκαιρο διαμάντι. «Κανείς δεν έχει προσωπική σχέση με μια μεταδοτική ασθένεια», μας επισημαίνουν αυστηρά, λες και δεν είναι τα πάντα –από την ανθρώπινη νοητικότητα ως τη διαρκή επαφή μας με ιούς– αποτέλεσμα του αναπόφευκτου κοινωνικού (υλικού και μορφικού) μεταβολισμού, που περιλαμβάνει και βιολογικούς μηχανισμούς κοινωνικής μετάδοσης. Ιδιαίτερη σημασία μάλιστα έχει ο μορφικός κοινωνικός μεταβολισμός αφού κανείς μέσα σε μια κοινωνία που κυριαρχούν οι αλλοτριωμένες καπιταλιστικές σχέσεις δεν μπορεί να έχει «καθαρές» προσωπικές/ατομικές ή κοινωνικές σχέσεις χωρίς τη μεσολάβηση του εμπορεύματος, του θεάματος και των ειδικά καπιταλιστικών διαχωρισμών «μόλυνσης» και «καθαρότητας» που συνεπάγονται. Μήπως θα άλλαζε κάτι αν λέγαμε ότι δεν μπορούμε να έχουμε «προσωπική σχέση» με το ζήτημα «δημόσια ασφάλεια» ή «δημόσια τάξη», για παράδειγμα; Μήπως δεν είναι κι αυτά ζητήματα «συλλογικά»,

«κοινωνικά»; Μήπως κι αυτά, όπως κι οτιδήποτε αφορά στην καπιταλιστική κοινωνία, δεν είναι διαμεσολαβημένα από τις διαιρέσεις και τις ψευδο-ενοποιήσεις που επιβάλλει η κοινωνική σχέση-κεφάλαιο;

Η κάθετη αντιπαράθεση ανάμεσα στην «ατομική ελευθερία» και τη «συλλογική ελευθερία» στην οποία προβαίνουν η Αντίθεση και ο Π.Ρ. είναι λοιπόν ψευδής για τον λόγο ότι παρακάμπτει τις κοινωνικά επιβαλλόμενες διαμεσολαβήσεις στη σχέση του ατόμου με τον εαυτό του, είτε αυτές αφορούν επιβολές πάνω στο σώμα είτε την ελευθερία κινήσεων· διαμεσολαβήσεις που αναπαράγουν την καπιταλιστική σχέση, εξατομικεύουν και υποκειμενοποιούν με συγκεκριμένους τρόπους τα άτομα και ακυρώνουν την ανταγωνιστική ατομικότητα. Και φυσικά η αφετηρία κάθε κίνησης αμφισβήτησης αυτής της σχέσης ξεκινά από το επίπεδο που αυτή γίνεται αρχικά αντιληπτή, το άτομο, αφού «η ελεύθερη ανάπτυξη του καθενός είναι η προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων», αν θυμόμαστε καλά από την αλφάβητο της ριζοσπαστικής θεωρίας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι παρά τις κολλεκτιβίστικες λεκτικές κορώνες που πετάνε, για το «ατομικό» επιφυλάσσουν ένα καθήκον, αυτό της καπιταλιστικής έμπνευσης «ατομικής ευθύνης» το οποίο μπάζουν από την πίσω πόρτα στη σημείωση 25 του κειμένου τους: «Έχουμε ήδη αναφερθεί διεξοδικά στο θέμα της αδυνατότητας μιας προσωπικής σχέσης με μια πανδημία. Αυτή η προσέγγιση όμως δεν πρέπει να γίνει κατανοητή ως ένα πλήρες σβήσιμο κάθε έννοιας ατομικής ευθύνης. Η λειτουργική χρήση που κάνει ο κρατικός μηχανισμός αυτής της ιδεολογικής προσέγγισης... δεν σημαίνει πως τα υποκείμενα που αδιαφορούν επιδεικτικά για τους γύρω τους δεν έχουν κανένα μερίδιο ευθύνης». Εμείς, ωστόσο, γνωρίζουμε από τους αγώνες του προλεταριάτου μέσα στην ιστορία, ότι η επινόηση των τρόπων με τους οποίους η ανταγωνιστική ατομικότητα συναρθρώνεται στην (ταξική) κοινότητα έχει αφετηρία την αντίσταση στην άμεση ή έμμεση καταπίεση και όχι προφανώς τη συμμόρφωση στους κρατικούς και καπιταλιστικούς σχεδιασμούς που εδώ μας σερβίρεται καμουφλαρισμένη ως «κομμουνιστικό» κανονιστικό ευαγγέλιο κάποιων επαϊόντων «ριζοσπαστών» καρδινάλιων.

322. <https://antithesi.gr/?p=877>. Το κείμενο έχει δημοσιευτεί και στο περιοδικό τους, *Το Διαλυτικό* #5 (Νοέμβριος 2021), σελ. 15-46.

Δεν είναι μόνο ότι αυτά που λέμε στις δύο προηγούμενες παραγράφους θα έπρεπε λογικά να ανήκουν στα στοιχειώδη προαπαιτούμενα μιας κριτικής που θέλει να λέγεται «ριζοσπαστική». Το πλέον εξοργιστικό είναι το πομπώδες και αυταρχικό ύφος με το οποίο κουνάνε το δάχτυλο σε όποια αμφιβάλλει για τη δήθεν αυτονόητη και αυταπόδεικτη ερμηνεία εννοιών όπως «δημόσια υγεία», «συλλογικό», «αλληλεγγύη», «ελευθερία» και κυρίως για τη μία και μοναδική *πρακτική αλήθεια* που –όπως διαπιστώνει καμιά διαβάζοντας το κείμενο– συνεπάγονται όλα αυτά, δηλαδή την ευλαβική τήρηση των κρατικών εντολών!

Το ότι δεν αποδομούνται οι όροι και οι έννοιες που το ίδιο το αστικό καπιταλιστικό κράτος χρησιμοποίησε κατά κόρον στην προπαγάνδα του –θα μπορούσαμε να αναφέρουμε, μεταξύ άλλων, την κρατική υποκατάσταση μιας κοινωνικά και ιστορικά καθορισμένης πολυπαραγοντικής νοσολογικής αντίληψης από μια μηχανιστική, ιοκεντρική, σύμφωνα με την οποία σε *μία* ασθένεια αντιστοιχεί *ένα* αίτιο–, το ότι ο κόσμος παρουσιάζεται με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά και μάλιστα μέσα από έναν αλαζονικό, σχεδόν εισαγγελικό, λόγο δεν μπορούμε παρά να το αποδώσουμε στην υποχώρηση και *κρατικοποίηση του κινήματος* ήδη πριν –πόσο μάλλον μετά– την διακυβέρνηση του Σύριζα. Η γειτνίαση κομματιών του χώρου με αυτό το κόμμα νέου τύπου και η επανανομιμοποίηση του κράτους και των λειτουργιών του έπαιξαν το 2020 σημαντικό ρόλο στο να θεωρηθεί το κράτος προστάτης της «δημόσιας υγείας», ακόμα και υπερασπιστής του ορθού λόγου. Να πώς το παραδέχονται αποκαλυπτικά και οι ίδιοι σε ένα σημείο του κειμένου τους: «*οι αρνητές [δηλαδή οι αμφισβητίες της μοναδικής σκέψης] δημιούργησαν και σιγοντάρισαν τις ιδανικές συνθήκες ώστε το κράτος να παρουσιαστεί ως υπεύθυνος και ορθολογικός εκφραστής του «γενικού συμφέροντος» απέναντι στον ανορθολογικό ατομικισμό*», αναφερόμενοι προφανώς στο πώς παρουσιάστηκε **στα δικά τους μάτια** το κράτος. Αποτελεί όμως πλήρη και θρασεία αντιστροφή της πραγματικότητας να λένε ότι η όποια αμφισβήτηση της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας είναι αυτή που ενίσχυσε τον κρατικό μηχανισμό και όχι αντίθετα η έμπρακτη εμπιστοσύνη με την οποία το περιέβαλαν αυτά τα τρία χρόνια «ριζοσπάστες» σαν αυτούς!

Η παραπλανητική δε αναφορά τους εδώ κι εκεί στην κρατική διαχείριση ως «καταστροφική» δεν έχει παρά την έννοια ενός παράπονου: ότι το κράτος δεν εφάρμοζε τις υποχρεωτικότητες με τη συνέπεια που θα ήθελαν αυτοί – και μάλιστα με έναν μαγικό τρόπο, χωρίς καταστολή!³²³

323. «Οποιοσδήποτε ταξίδεψε το καλοκαίρι [του 2021] είδε ξεκάθαρα πως **δεν υπήρχε κανένας πραγματικός έλεγχος**

**ΤΟ ΘΕΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΟΣΒΛΗΘΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΟ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΥΣΕΙΣ
ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΖΕΙΣ ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΟΣΟ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΠΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΚΟΒΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΙΟΞΕΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ

Το καπιταλιστικό κράτος εμφανίζεται μέσα στο κείμενό τους ως η ορθολογική δύναμη που παρά τις όποιες παλιωνιές της είναι αναγκασμένη, μεριμνώντας για μια υγιή εργασιακή δύναμη, να παίρνει συλλογικά μέτρα προστασίας για το κοινό καλό. Ενώ χρησιμοποιούν μια ανάλυση που εκ πρώτης όψεως μοιάζει με την δική μας, την ανάλυση δηλαδή περί των αντιφατικών λειτουργιών του κράτους (συσσώρευση και νομιμοποίηση),³²⁴ και παρότι νιώ-

πιστοποιητικών –εμβολιασμού, τεστ ή νοσήσεως– στις ακτοπολικές γραμμές, παρά μόνο μια κλασική (για τον ελληνικό δημόσιο τομέα) **προσποίηση τήρησης ελέγχων**», γράφουν οι οπαδοί της αστυνόμευσης (χωρίς καταστολή!) Αντιθεσάιοι στην τρίτη υποσημείωση του κειμένου τους. «*Επιπλέον*», συνεχίζουν απτόητοι, «*η εστίαση και η διασκέδαση λειτούργησε εντελώς ανεξέλεγκτα με αποτέλεσμα την έκρηξη των κρουσμάτων σε τουριστικούς προορισμούς*». Παραδόξως, δεν ζήτησαν να γίνεται αυστηρός έλεγχος των πιστοποιητικών το καλοκαίρι του 2022 ούτε ζητούν να γίνεται σήμερα, παρότι η πανδημία δεν έληξε τον Μάη του 2022 επειδή έτσι το αποφάσισε το κράτος τους! Πολλαπλά παράδοξο μάλιστα, καθώς οι ίδιοι, μέσα στη βιολογικοποιημένη εκδοχή της κοινωνικότητας που υποστηρίζουν, δεν κάνουν διακρίσεις ούτε ανάμεσα στις φάσεις μιας πανδημίας ούτε ανάμεσα στις ιστορικές κοινωνικές μορφές: «*η ελαχιστοποίηση των κοινωνικών επαφών κατά τη διάρκεια μιας μεταδοτικής ασθένειας είναι μια ξεκάθαρα ορθολογική θέση που ισχύει είτε μιλάμε για ένα μοντέρνο καπιταλιστικό κράτος, μια φεουδαρχική κοινωνία ή ακόμα και τον κομμουνισμό*», λένε στη δεύτερη υποσημείωση του κειμένου τους, χωρίς να πολυκαταλαβαίνουν τη λογική συνέπεια τέτοιων δηλώσεων. Εξηγούμε: αν ο κορωνοϊός είναι πλέον «*ενδημικός, παραμένοντας δεκάδες φορές πιο θανατηφόρος από τη γρίπη*», όπως εξακολουθούν να διατείνονται στα anti-social media, τότε γιατί έχουν **αυξήσει** τις κοινωνικές επαφές τους πηγαίνοντας σε εκδηλώσεις, μπάρακια κ.λπ.; Αλλά, είπαμε, οι μενουμεσπιτιστές/εμβολιολάτρες έχουν πάρει προ πολλού διαζύγιο από τη λογική και τη συνέπεια.

324. Και οι τρεις συγγραφείς του κειμένου είναι πρώην μέλη των Παιδιών της Γαλαρίας που ευτυχώς για μας την έκαναν πολύ πριν το 2020. Εξακολουθούν να χρησιμοποιούν βασικές αναλύσεις του περιοδικού μας (την ανάγνωση της

θουν υποχρεωμένοι να αναφέρονται –για να μη θεωρηθούν «τσιράκια του Κούλη»– στην πειθάρχηση της εργασιακής δύναμης ως αναγκαία συνιστώσα των λειτουργιών αυτών, εν τούτοις όχι μόνο δεν είναι σε θέση να μας δείξουν γιατί και με ποιον τρόπο επιχειρήθηκε η πειθάρχηση μέσα από τα μέτρα για την πανδημία,³²⁵ αλλά αντίθετα καταλήγουν να λένε ότι «χάνει το νόημά της» ή είναι απλώς «αφηρημένη» αφού οι «προλετάριοι πεθαίνουν μαζικά» – ή μάλλον «πέθαιναν μαζικά» αφού τώρα πια το κράτος τούς λέει no problem! Ωστόσο, η ριζοσπαστική κριτική, την οποία συκοφαντούν και διαστρεβλώνουν, αντιμετωπίζει και αντιμετωπίζει το προλεταριακό σώμα ως πεδίο άσκησης κρατικών πολιτικών, και συνεπώς, ως πεδίο μάχης ποτέ δεν ταύτισε τις ανάγκες του κεφαλαίου με αυτές του προλεταριάτου και υπέβαλε στην πιο αμείλικτη κριτική την καπιταλιστική μορφή με την οποία το κράτος μάς αναπαράγει αντιμετωπίζοντάς μας πάντα ως αναλώσιμες: είτε ως μολυσμένο κρέας για την τεχνοεπιστήμη και τη βιοϊατρική, είτε ως σώμα και μυαλό για αξιοποίηση, είτε, σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, ως κρέας για κανόνια.

Η σχιζοειδής στάση τους απέναντι στο κράτος, αποτέλεσμα της αδύνατης συμφιλίωσης της αναγκαιότητας συμμόρφωσης με τις εντολές του από τη μία με τη διατήρηση μιας ντεμέκ ριζοσπαστικής κριτικής ματιάς από την άλλη, προσπαθεί να καμουφλαριστεί με την επίκληση στην «προλεταριακή συνείδηση» που από μόνη της θα αναγνωρίσει την κοινωνική αναγκαιότητα του εμβολιασμού, θα αυτοπειθαρχήσει και έτσι θα μας απαλλάξει από τον εξαναγκασμό. Άδικος κόπος! Όλο το κείμενό τους θυμίζει διατάγματα υγειονομικής αστυνομίας στρατολογημένης στην υπηρεσία ενός αυταρχικού, υποχονδριακού κολλεκτιβισμού από τον οποίον εμείς μετά χαράς επιλέγουμε να μένουμε απέξω...

Συνοπτικά, στο κείμενο αυτό συναντάμε την πλήρη υιοθέτηση όλων των εννοιολογικών κατηγοριών που χρησιμοποίησε το κράτος στην πανδημία και των αντίστοιχων «αληθειών» τους (τι συνιστά πανδημία, ασθένεια, δημόσια υγεία, προστασία, αποτελεσματικότητα εμβολίων με αναφορά στην «αποδεδειγμένη προληπτική ικανότητα των εμβολίων» κλπ.), την κατάφαση απέναντι στα κρατικά μέ-

τρα (λοκντάουν, μάσκες, μαζικός και καθολικός εμβολιασμός) και τη λοιδορία *οποιαδήποτε* τα αμφισβήτησαν ως «ατομικιστών», «αρνητών», «συνωμοσιολόγων», «αντιδραστικών» και (πόσο συνεπές για «αριστερούς κομμουνιστές»!)... «φασιστών»!

Επιπλέον, στο κείμενό τους επιχειρείται μια διαστρεβλωμένη παρουσίαση των στοιχείων σχετικά με την υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού των υγειονομικών σε Ελλάδα και Ευρώπη, καθώς οι «συστάσεις» για εμβολιασμό των εργαζόμενων στη βιομηχανία της υγείας παρουσιάζονται από την Αντίθεση και τον Π.Ρ. ως υποχρεωτικότητες!

Μέσω της τακτικής σοφιστειών τύπου «ναι μεν, αλλά» νομιμοποιείται η κρατική-καπιταλιστική ορθολογικότητα, δηλαδή ο ανορθολογισμός («το γεγονός πως μια μορφή προστασίας απέναντι στον SARS- Cov-2 μειώνει κόστος, αποφέρει κέρδη και εμπεδώνει τη νομιμοποίηση του κράτους δεν αποτελεί καθαυτό λόγο για να την αρνηθούμε») και η καπιταλιστική επιστήμη («η ριζοσπαστική κριτική δεν αποδέχεται την αυθεντία ούτε κάποιων “ειδικών” ούτε και της επιστήμης εν γένει... αλλά αυτό δεν σημαίνει πως φτάνει στο σημείο να εκθειάζει τη γνώμη/άποψη κάθε μη-ειδικού»). Η αντίσταση στα κρατικά μέτρα παρουσιάζεται ψευδώς ως αποτέλεσμα κρατικοποίησης τη στιγμή που συνέβη το ακριβώς αντίθετο: η μακρά διαδικασία συριζοποίησης/κρατικοποίησης μεγάλου μέρους του αντιεξουσιαστικού χώρου είχε ως αποτέλεσμα τη συμμόρφωση με τις κρατικές υποχρεωτικότητες.

Κάθε ταξικό περιεχόμενο που εκδιπλώθηκε στο πλαίσιο της ευρύτερης διαταξικής αμφισβήτησης/αντίστασης στις υποχρεωτικότητες (πχ. το ταξικό περιεχόμενο του κινήματος των ανεσταλμένων υγειονομικών) έχει ταχυδακτυλουργικά εξαφανιστεί.

Η ριζοσπαστική κριτική παραποιείται και αλλοιώνεται συστηματικά ώστε να προσαρμοστεί «δημιουργικά» στις απόψεις των συγγραφέων για την αναγκαιότητα υπεράσπισης των κρατικών μέτρων (και εμμέσως των φαρμακοβιομηχανιών). Πχ η παλιά αριστερή κομμουνιστική κριτική στο φεμινιστικό σύνθημα «my body, my choice» από κριτική των ορίων της αυτοδιάθεσης του σώματος –αυτοδιάθεση η οποία δεν απερρίπτετο αλλά θεωρείτο ότι αδυνατούσε να αντιμετωπίσει τις βαθύτερες αιτίες της καταπίεσης– μετατρέπεται στα χέρια της Αντίθεσης και του Π.Ρ. σε αυταρχική καταγγελία του δικαιώματος αυτοδιάθεσης του σώματος, δηλαδή της άρνησης του εμβολιασμού, και σε δικαιολόγηση υποχρεωτικών ιατρικών πράξεων στο όνομα «του κοινωνικού χαρακτήρα μιας μεταδοτικής ασθένειας» και της μη «επιβάρυνσης του συλλογικού»!

Επιστρατεύουν μέχρι και τον Adorno –τον Adorno που

κρίσης ως κρίση αναπαραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων, τον επαναστατικό ντεφαιτισμό, τις αναφορές στην προλεταριακή δημόσια σφαίρα, την κριτική της πολιτικής της ταυτότητας κλπ) ενταγμένες όμως τώρα σε ένα εντελώς διαφορετικό πολιτικό πλαίσιο.

325. Στα κείμενα της ΣΕΒΚ χύθηκαν τόνοι μελάνης για να αναλυθεί η πειθάρχηση ως όρος για την αναβαθμισμένη συνέχιση της υποτίμησης της εργατικής τάξης μετά τη μνημονιακή περίοδο.

είχε δηλώσει ότι «η πρόοδος συντελείται μόνο εκεί όπου τελειώνει»– για να μας πείσουν για την ωφέλεια και την προοδευτικότητα των κρατικών μέτρων που παίρνονται στο όνομα του «συλλογικού»· ακόμα και τον Ντεμπόρ, φτάνοντας να διαστρεβλώσουν το νόημα της δήλωσής του πως «η δημοκρατία προτιμάει να κριθεί σε σχέση με τους εχθρούς της παρά σε σχέση με τα αποτελέσματά της». Στην περίφημη αυτή δήλωση ο Ντεμπόρ δεν αναφερόταν στους πραγματικούς εχθρούς της αστικής δημοκρατίας –στα κοινωνικά κινήματα, ένα εκ των οποίων ήταν στη συγκυρία και το «αντιεμβολιαστικό»– αλλά στους «μυστηριώδεις» και «αόρατους εχθρούς» που κατασκευάζει το ίδιο το κράτος –στην τρομοκρατία ή στους «φονικούς ιούς» στην περίπτωσή μας– για να παρουσιάσει μετά την εκ μέρους του κήρυξη (προστατευτικής) κατάσταση έκτακτης ανάγκης ως ένδειξη μέγιστης καλοσύνης του Ηγεμόνα προς τους υπήκοους! Για να μην αναφερθούμε σε άπειρες άλλες πατάξεις στο εν λόγω κείμενο, όπως ότι «οι κεντρικές συνιστώσες της παγκόσμιας οικονομικής πολιτικής της τελευταίας δεκαετίας [πχ. λιτότητα] παραμερίστηκαν εν μια νυκτί» για να σωθεί η παγκόσμια εργασιακή δύναμη!

Θα αναφέρουμε μια ενδιαφέρουσα πλευρά της ιστορίας αυτού του κειμένου που δεν θα πρέπει να προκαλέσει έκπληξη: οι υπεύθυνοι του Atlantico (ενός γαλλικού ειδησεογραφικού ιστότοπου που ο ιδρυτής και διευθυντής του δεν διστάζει να δηλώνει ότι «ο φιλελευθερισμός και ο καπιταλισμός δεν αποτελούν βρόμικες λέξεις για μας» και που ένας εκ των ιδιοκτητών του είναι ο πρώην διευθυντής της εκλογικής καμπάνιας του Σαρκοζύ) αντελήφθησαν από την πρώτη στιγμή την πολύτιμη συνεισφορά αυτού του πονήματος από τον χώρο της «ριζοσπαστικής αριστεράς» στην κυρίαρχη κρατική προπαγάνδα και θέλησαν να το δημοσιεύσουν, κατανοώντας μια χαρά το περιεχόμενό του, αντίθετα με ό,τι ισχυρίζεται ο Π.Ρ. στην αρνητική του απάντηση!³²⁶

Για μια πιο συνολική κριτική της στάσης της Αντίθεσης στη διάρκεια της πανδημίας, δες το Παράρτημα της έκδοσης *Το Προλεταριακό Σώμα ως Πεδίο Πολιτικής Διαμάχης: στιγμές αγώνα ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό στη βικτωριανή Αγγλία τον 19ο αιώνα, παρουσίαση και σχολιασμός του βιβλίου της Ν. Durbach «Bodily Matters»*, με τίτλο *Σχετικά με κάποια ανामασήματα ακαδημαϊκών (και όχι μόνο) «κριτικών»* πάνω στα κινήματα ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, και κυρίως το 2ο μέρος του στο site της Συνέλευσης ενάντια στη Βιοεξουσία και την Κλεισούρα. Στα κείμενα αυτά περιλαμβάνεται μια πιο εκτεταμένη κριτική

τόσο στο αναφερόμενο εδώ κείμενό τους όσο και σε άλλες απόψεις της Αντίθεσης και των συμμάχων της (Κάρμινια, Πασαμοντάνια, red n noir κλπ.) – κριτική που περιλαμβάνει και τις πολιτικές απάτες που έχουν κάνει με τις στατιστικές και γενικά τα κρατικά στοιχεία που χρησιμοποιούν.

326. Βλ. twitter.com/atlantico_fr/status/1485585860565389312